

V hribe je zašel pozno, ob službi za to ni bilo časa. Ko se je kot strojevodja upokojil, je pogrešal svoje delo, prijatelje in družbo, ni pa hotel zapravljati časa po lokalih. Zato se je kmalu vpisal v PD Ljubljana Matica in s člani tega društva hodil na društvene izlete. Gore so ga zasvojile, kmalu mu ni bilo dovolj iti na izlet, hotel je imeti od njega nekaj več. Tako je skoraj opustil avtobusne izlete, pridružil se je skupini petih, šestih upokojencev in z njimi hodil po svoje, izven društvene organiziranosti. Za boljše počutje me je včasih povabil zraven. Sprva so mi bili prepočasni: znal je hoditi tako, da se jim nikoli ni mudilo. Bili pa so toliko zanimivi, da sem, čeprav mlad, kmalu spoznal, da ni pomembna le hitrost. Koliko sem lahko spotoma prefotografiral in se ogledoval ta čas, ko so oni počasi nadaljevali pot! Včasih sem tekkel naprej do kočice in naročil čaj, da jih je že čakal, ko so zasopli prišli za mano.

Tako se je »včasih« kar hitro spremenil v »vedno« in skupaj smo prevandrali precejšen del naše dežele. V tiste dni spadajo moje prehojene Notranjska, Kurirska, Slovenska, del Škofjeloške in še toliko drugih poti, o katerih zlepa ne bo ugasnil spomin. Kolikokrat smo se na koncu dnevne poti ustavili v koči, kjer je njegov smisel za družabnost in humor pričaral čudovito večer!

»Veš, kako je uni reku?« je bil njegov običajen uvod in šala je sledila šali, pri tem pa je pazil, da ni pretiraval in koga užalil. Bil je rahločuten in čeprav ni pokazal, tudi nekaj romantika. Pozneje sva hodila sama, posebno v visokogorje, in takrat sem z njim na poteh resnično užival.

Šla sva, na primer, od Krnskih jezer (še brez kočice) proti Razor planini v čudovitem poznopolnem vremenu. Hodila sva kar deset ur in splot se mi ni zdelo preveč. Spet drugič pozimi skozi sotesko Iške od Krvave peči čez drn in strn do Iške vasi. Nič zato, če sva se izgubila in morala skakati čez vodo! Lepo je bilo.

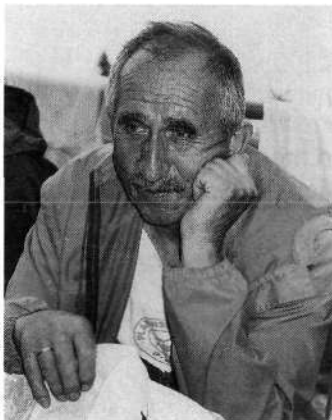
Potem ga je neko noč na Krmu srce rahlo opomnilo in ni se več toliko izpostavljalo naporom gorskih poti. Okolico Ljubljane pa je še vedno rad obiskoval, zlasti proti Toškemu čelu in Katarini. Tudi Mostec ga je poznal;

tja je proti koncu še zahajal, ko ga bolezen ni več pustila drugim.

Vsem, ki smo ga poznali, bo ostal v spominu kot Milče, ki je vedno rad kakšno razdril. Ostal bo v spominu kot prijeten sopotnik na mojih nadaljnjih poteh in hvaležen sem mu, da me je znal vpeljati v gore. Hvala mu!

Ljubo Meden

Dušan Feldin ima 75 let

Planinca **Dušana Feldina** moram ob tem jubileju kar dvakrat vprašati, če leta resnično drže, kajti njegova živahnost in zunanji videz ga pomlajujeta.

Dušan je bil vseskozi, že od leta 1936, ko je postal član Kranjske podružnice SPD, zvest kranjskemu planinstvu. Na gore ga je navezal oče železničar, saj je bil z očetom prvič na Triglavu že leta 1934. Da je bil planinško aktiven, nam pove tudi podatek, da je bil na slovenskem očaku kar 103-krat. Njegova posebnost je izjemna, prav dlakocpska natančnost in evidenčnost.

Dušan, rojen v hrvaškem Zagorju, Bedekovčini, je imel kar trdo, ne z rožicami postlano pot, saj se je moral trdo boriti za preživetje. Revščina in skromnost sta bili njegovi sopotnici. Odnos do gora pa je dobil kot kranjski gimnazijec, še posebej pri **prof. Žagarju**, ki je kot učitelj telovadbe gojil poseben odnos do vzponov in izletov v gore z dijaki.

Kot mladinec je bil med vojno na Kofcah, dokler dom ni pogorel, nato

pa od leta 1942 v Kokrškem odredu v osrčju Storžičevega okoliša. Po vojni se je leta 1949 vključil v Planinsko društvo Kranj, ki mu je ostal zvest do danes.

Vseskozi si prizadeva pri organizaciji planinstva, še posebno v Savi, Gorenjskem tisku in vasi Naklo. Kot neutruđen, aktiven član PD je bil precej let član UO in NO PD, bil je tudi predsednik sekcije Naklo. Pri kranjski akciji izobraževanja planinskih vodnikov (leta 1975) ni stal ob strani in je v prvi generaciji z vso resnostjo in odgovornostjo opravil izpit PV. Kar štiri leta je bil tudi načelnik oddelka za planinsko vodništvo in vseskozi vnet zagovornik organiziranega vodenja. Sodeloval je pri več kot 800 izletih in pohodih. To je vsekakor rekord nad rekord — in kjerkoli je bil, se tam ni zgodila nobena nesreča. Kot PV in vodja izletov se je vedno vestno pripravil in opremil z vsemi podatki, ki so udeležencem izlet še kako popestrili (flora, orientacijska znamenja, panorama, bivanje v naravi...). Ob tem, da je bil srčen planinec, je bil Dušan tudi navdušen nogometaš in član organizacije telesne kulture, kjer si je vedno tudi prizadeval za podporo planinstvu. PD Kranj in PZS sta se mu za njegovo požrtvovalno delo oddolžila z najvišjimi priznanji. Ob jubileju mu želimo še mnogo volje in toliko moči, kot jo je zmož, ko se je pri 60 letih prvič povzpел na streho Evrope, na Mont Blanc.

Franc Ekar

Je organizirano pohodništvo v krizi?

Vsako leto se na koncu sezone zberejo planinski vodniki slovenskih železarjev in ocenijo opravljeno delo ter pripravijo okvirni načrt dela za prihodnje leto.

Lansko srečanje, ki je bilo 25. novembra 1995 v planinskem domu na Svetini, so pripravili planinski vodniki iz celjske Žične in štorske železarn. Udeležili so se ga vodniki iz vseh železarskih podjetij, razen iz Verige Lesce ter Plamena Kropa.

Glavna ugotovitev planinskih vodnikov je bila, da sedanji čas oziroma politika v podjetjih rekreaciji zapos-